

El diumenge 13 de juny de 2021 el CQS va presentar el projecte i el llibre Priorat en Persona al claustre del Santuari del Miracle, al Solsonès. A l'acte hi van participar Roser Vernet del CQS, els autors Raül Garrigasait i Maria Callís, i les adalils Montserrat Domingo i Júlia Viejobueno. Aquest és el text que va llegir Júlia Viejobueno, adalil la 5a edició del PeP.

PRIORAT EN PERSONA per Júlia Viejobueno

Jo vaig ser adalil a la 5a edició del Priorat en Persona, que es va fer entre els anys 2017 i 2018. En aquell moment jo tenia 23 anys i acabava de tornar de Barcelona, on hi havia passat cinc anys mentre estava estudiant a la universitat.

Per tant, quan des del Centre Quim Soler em van proposar ser adalil, jo estava en un moment de canvi i una mica sense saber què faria a partir d'aquell moment.

Vist en perspectiva, el Priorat en Persona em va obligar a fer una reflexió sobre el lloc on he viscut la major part de la meua vida, i al mateix temps em va donar eines (em va ensenyar) a pensar-lo, a mirar-lo i, en definitiva, també a viure-hi. A mi m'agrada pensar la meua experiència com adalil des de 3 perspectives o 3 blocs: el lloc, les persones, i l'experiència com estudiant.

El lloc

Sobre el lloc, i com ja he dit fa un moment, el Priorat en Persona t'obliga a fer una reflexió sobre el lloc des del moment en que has de triar què ensenyar, perquè no pots ensenyar-ho tot en un matí o una tarda perquè el temps és limitat.

Segurament a mi m'hauria agradat ensenyar l'escola on vaig fer tota l'educació primària i que va tancar quan vaig acabar 6è; l'església i el campanar on sovint vaig acompanyar a mon pare a donar corda perquè el rellotge encara no era digital; o el tros on des de petits hi hem anat perquè som de família pagesa. Però vaig triar ensenyar el Coll dels Solans, l'ermita de Sant Pau i l'Observatori de la Batalla de l'Ebre perquè em són llocs quotidians on sovint hi he passat ratos de silenci, de tranquil·litat, d'escapada, i de contemplació de moltes sortides i postes de sol.

Això que us dic no ho sabia l'any 2017 però gràcies a l'experiència del Priorat en Persona ho he anat descobrint.

El Priorat en Persona també és un intercanvi de mirades. Aprens a mirar mentre veus com els autors miren, i un cop ho escriuen ja mires i veus els llocs –sigui el Priorat o una altra terra- amb uns altres ulls.

Em podria allargar intentant explicar això però és millor que entreu a la web prioratenpersona.cat i busqueu les entrades "[Recomençar](#)" i "[Montseny](#)" del Raül i la Maria, que ho expliquen millor que jo.

Les persones

El PeP també t'ajuda a prendre consciència de la importància que tenim qualsevol de naltros a l'hora de fer els llocs i els pobles. Lluny dels relats oficials, el projecte et demostra que sense les persones no hi ha ni lloc ni futur.

A més, també és una manera de conèixer altres prioratins i prioratines que d'altra manera potser no hi hauries coincidit mai. El PeP fa xarxa.

L'institut

Finalment, voldria posar en valor la importància del retorn al territori.

La primera edició del PeP jo feia 1r de Batxillerat a l'institut de Falset, per tant la nostra classe va ser una de les que van rebre la primera remesa d'escriptors, que van venir a explicar-nos l'experiència i a escoltar les nostres preguntes i els nostres textos que vam fer a partir de les seves entrades.

Crec que la presència del Priorat en persona a escoles i instituts és fonamental perquè els adolescents poden llegir textos vigents que parlen dels llocs on viuen, que els interpel·len, que els poden ajudar a veure la complexitat i riquesa de la comarca.

Fa unes setmanes, a la cloenda de la 6a edició, la Núria Cadenes explicava com d'orgullosos estaven els alumnes del mateix institut de Falset on jo vaig anar quan llegien els seus textos davant dels autors. I la mateixa Núria, a la cloenda pública, va llegir les entrades dels alumnes amb el mateix orgull que ells.

Em sembla que aquest senzill exemple serveix per il·lustrar tot això del lloc, les mirades, les persones i el futur.